KRMIT DÉMONY

Mrazivý thriller ze zákulisí hybridní války
od autorky bestselleru *Průmysl lži*

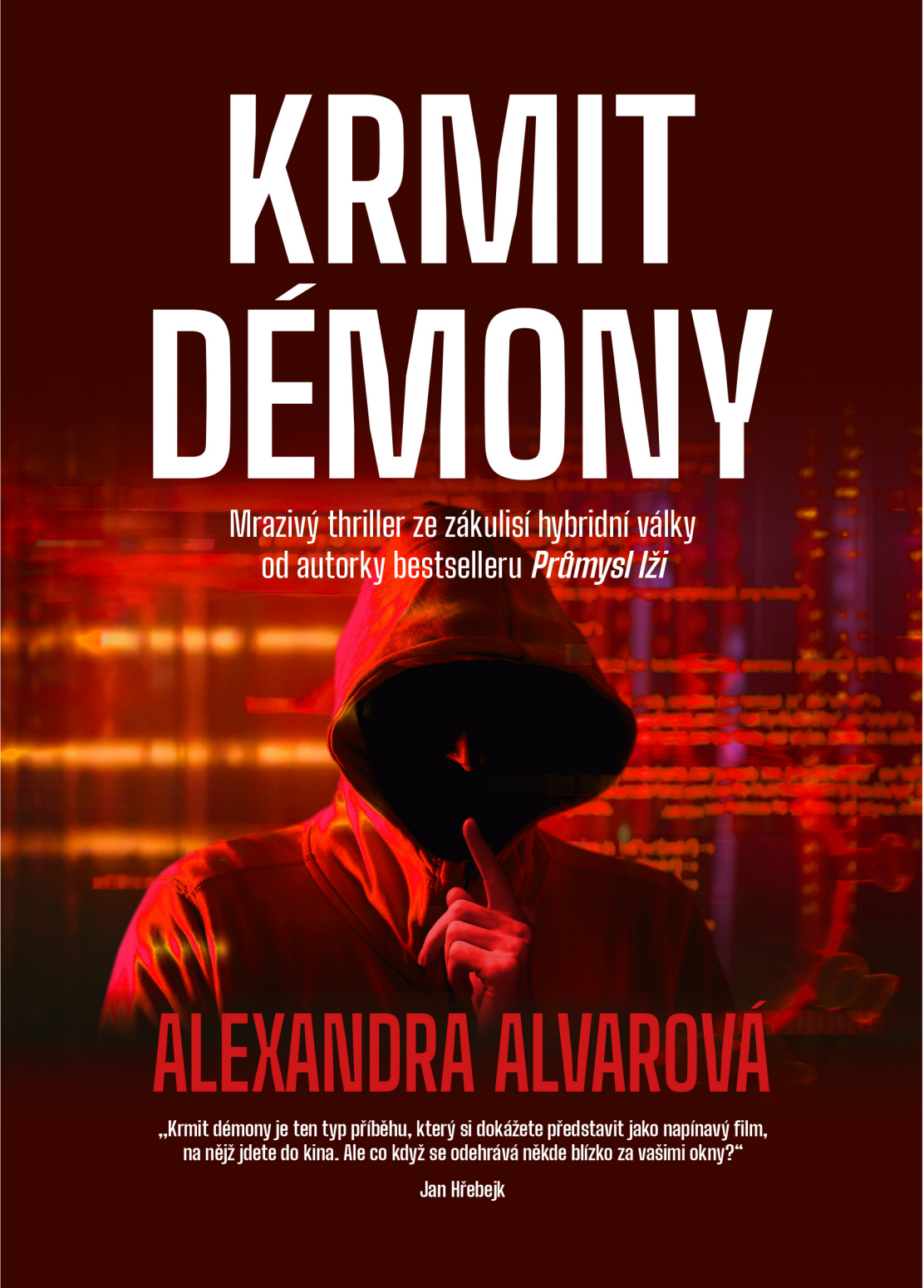

ALEXANDRA ALVAROVÁ

„Krmit démony je ten typ příběhu, který si dokážete představit jako napínavý film, na nějž jdete do kina. Ale co když se odehrává někde blízko za vašimi okny?“

Jan Hřebejk

machart

KRMIT DÉMONY

ALEXANDRA ALVAROVÁ

© Alexandra Alvarová, 2025
ISBN: 978-80-7656-142-7

Tato kniha je čistá lež.

Věnuji všem, kteří mi pomáhali lhát
ve světě tisíců naklonovaných pravd.

Pro Kathleen Bailey, jejíž boj proti ruským „aktivním
opatřením" si zaslouží respekt a poděkování nás všech.
To ona jako první naučila politiky chápat rozsah nebezpečí,
kterému dnes čelíme. Jí patří můj hluboký obdiv.

Osoby

■ AMERIČANÉ

1. Okruh Scotta Brennana

Scott Brennan – propagandista, absolvent námořní akademie USA, obchodník a talentovaný manipulátor s veřejným míněním

Helen Brennanová – první láska a první manželka Scotta Brennana

Maud – milovaná dcera Scotta Brennana a Helen Brennanové, studentka námořní akademie

Lauren Brennanová – druhá manželka Scotta Brennana, matka jeho dvou dcer, dvojčat. Scott své krátké manželství s bankéřkou Lauren kdysi charakterizoval jako „trapný omyl"

Patrik Walsh – katolický kněz, duchovní průvodce rodiny Brennanů

Gertrude Brennanová – matka Scotta Brennana, původem z Německa

John Brennan – otec Scotta Brennana

2. Okruh Trevora Kempa

Trevor Kemp – obchodník s realitami, později kandidát na prezidenta

Ilona Kempová – manželka Trevora Kempa

Hana Kempová – dcera Trevora Kempa

Karim Targajev – obchodník s tzv. krvavými diamanty, překupník, politický lobbista původem z Uzbekistánu

3. Okruh Francise a Renaty Gallagherových

Renata Gallagherová – nejvlivnější sponzorka Republikánské strany

Francis Gallagher – otec Renaty, miliardář, majitel hedgeových fondů

David Dixie – americký politický operativec v Republikánské straně, filmař a náboženský aktivista organizace Active Together
Maria Glucksmannová – bohatá dědička rodiny Glucksmannů, studentka filozofie, adeptka žurnalistiky
Camilla Carterová – protřelá mediální hvězda Republikánské strany
Geoffrey Tabbott – lobbista ve službách Kremlu a diktátorů, jehož job je zlepšovat svým klientům image ve Washingtonu, D.C., později šéf volebního štábu Trevora Kempa

4. Patrioti
Karl Cohen – manažer Goldman Sachs, Žid, Wintonovo dítě
Kirk Mulroney – ředitel FBI
Sean Doherty – bývalý analytik sovětského oddělení v CIA

5. Pokusní králíci
Stephen Boyle, **Jeremiah Rozecki**, **Karl Hurley** – stoupenci far-right ideologie, čtenáři 8chanu, mladí mužové s příliš rychlou reakcí

■ RUSOVÉ

1. Mafie
Boris „Borja" Kustič – obchodník se vším nelegálním, od bílého masa až po jaderný materiál, nejhledanější zločinec světa
Genadij Bauer – druhá generace ruských oligarchů, fyzik, úspěšný obchodník v Silicon Valley, pracuje pro Kustiče, pomáhá mu vymýšlet schémata na praní špinavých peněz
Feldman, **Osipovič**, **Demčuk**, **Berg** – čtyři největší ruští oligarchové, přezdívaní Čtyři jezdci apokalypsy
Jevgenija alias Ženya – ředitelka bordelů Borise Kustiče, mezinárodní obchodnice s bílým masem a majitelka pařížské modelingové agentury

2. Stát

Grigorij Kirov – ruský důstojník SVR, šéf americké rezidentury, dítě lovce ze Sibiře

Generál Viktor Nikolajevič Samsonov – šéf ruského generálního štábu

Valerij Gerasimov – mladý důstojník, posléze šéf ruského generálního štábu

Viktor Černomyrdin – ruský premiér

Akmar Abdulov – šéf ruského ropného gigantu Eximp Oil, přítel majitele hedgeových fondů Amína Parvíze

Vladimir Putin – ruský vládce

Ivan Pankin – Putinův kuchař a majitel soukromé armády

Jezdec – specialista na vraždy ruské skupiny Vympel A

Vasilij Kopjanin – šéf pražské rezidentury SVR, Grigorijův bývalý nadřízený

Jegor Frolov – hacker skupiny 2650, spadající pod ruskou SVR

Sergej Goluškov – šéf skupiny Vympel A

Anna – agentka SVR vycvičená jako honey trap

Irina alias Joan – dcera ruských emigrantů na Floridě, novinářka amerického Dexteru

3. Neposlušní

Sergej Magnitskij – ruský advokát, společník Billa Browdera, umučen v ruském vězení, Bill Browder po něm pojmenoval zákony o sankcích proti oligarchům, které mají zamezit praní jejich špinavých peněz na Západě. Tento typ sankčních zákonů vešel do dějin pod názvem Magnitského zákony

Michail Borisovič Kurkov – nejbohatší muž Ruska, první generace oligarchů, bývalý mafián, majitel největšího ruského ropného gigantu Avaz

Avram Lichačev – dítě nomenklaturních moskevských kádrů, obchodník, pravá ruka Michaila Kurkova

ČEŠI

David Drábek – velitel zásahové jednotky URNA, později kriminalista a ještě později šéf soukromé ochranky českého oligarchy Antona Baumana
Petr Kolář – zástupce velitele jednotky URNA
Anton Bauman – český oligarcha

UKRAJINCI

Oksana Tereščenko – statečná studentka informatiky, oběť obchodování s bílým masem, prostitutka
Lilja – dcera farmáře ze zakarpatského Lavočného, prostitutka
Sergej Kravčuk alias Serž – mafián, pravá ruka Borise Kustiče, specializace bordely a kradená auta
Paní Tereščenko – Oksanina matka, žije na Rusy okupovaném území Donbasu v Luhanské oblasti

BRITOVÉ

1. Okruh ECS Communications
Miguel Vasquez – reklamní specialista, marketér, specialista na psychologické operace
Thomas Calendino – vládní úředník, společník Miguela Vasqueze
Amín Parvíz – íránský obchodník s finančními deriváty, britský občan s vazbami na Kreml
William Sax – dítě narozené se stříbrnou lžičkou v ústech, absolvent Etonu, obchodní ředitel Vasquezovy firmy ECS Communications
Davit Goradze – gruzínský datový analytik, zástupce Timothyho Andersona ve firmě ECS Communications
Minnie Sajak – recepční v ECS Communications

2. Patrioti

Bill Browder – britský obchodník v Rusku, milionář, chce pomstít vraždu svého společníka Sergeje Magnitského, který překážel Kremlu v krádežích a defraudacích

■ KANAĎANÉ

Timothy Anderson – kanadský datový analytik, stvořitel behaviorální datové analýzy – moderní zbraně pro ovlivňování mas na síti

■ ČÍŇANÉ

Liu Po – obchodník, zprostředkovatel levné práce v pevninské Číně pro západní firmy

Mu Pchao – syn ředitele věznice v Čchin-tangu

Čen Pchao – ředitel věznice v Čchin-tangu, otec Mu Pchaa

Sung Wej-ten – čínský miliardář, syn významného člena komunistického establishmentu v Pekingu

Část první

OSVOBODIT DÉMONY

Kapitola první

Georgia Institute of Technology, říjen 1975

Scott ležel v trávě a díval se do nebe. Ten pohled ho vždycky uklidňoval. Bylo v něm všechno, co potřeboval ke štěstí.

„Co je lepší heslo? *Make GT great again* nebo *Let's make GT great*[1]?“ zeptal se a ani nečekal odpověď, jen přemýšlel nahlas a přežvykoval stéblo trávy. Georgia Tech, „džýtý“, jak se jí přezdívalo, byla jejich alma mater.

Spolužačka Ann byla ve střehu. Leželi na trávě v parku před kampusem a jí bylo jasné, že má Scott nějaký plán.

„Já nevím, asi to druhý. To první heslo jako by říkalo, že teď je to úplně strašný a horší už to být nemůže…“

Scott si zhluboka povzdychnul. Ona to nemůže pochopit. Skautka. „Hele, děvče, na heslo *Všechno je skvělý* ještě nikdy nikoho nezvolili.“

„Neříkej, že chceš…?“

Scott neodpověděl. Byla to schopná holka, proto jí chtěl udělat nabídku. Byl na ni spoleh. Ano, měl plán. Plán na neuvěřitelnou volební kampaň.

Není to zvláštní, napadlo ho, že co svět světem stojí, trpí lidé na planetě zvláštní nostalgií? Dvacátníkům se stýská po dětství, kdy nenesli zodpovědnost za zaplacený nájem a vztahy. Padesátníkům po zdravých kloubech dvacátníků a starým lidem po světě, kdy se jejich hlava ještě adaptovala na změny a měli pocit, že aspoň něčemu rozumějí.

---

1 *Vraťme GT její velikost vs. Udělejme GT velkou! (překlad Paul Hacker)*

Prostě dřív bylo vždycky všechno lepší. Lepší časy pro všechny! Tak proč je neslíbit?

„Jo, chci kandidovat. A přemýšlím o hlavním sloganu."

„Páni," řekla. A mlčela.

„Volby rozhoduje malé procento rozzuřených. My nemůžeme říkat, že je špatně jen něco, protože to už říkají naši soupeři. My musíme říkat, že je špatně úplně všechno. Na téhle škole je minimálně dvacet procent lidí, kteří mají vztek a strach. Nedala jim holka, vykopli je od zkoušky. Chci jejich hlasy."

„Myslela jsem si, že zase s něčím přijdeš," řekla a přemýšlela.

Scott ji opravdu nebalil. Bylo to něco mnohem lepšího.

„Chci tě jako viceprezidenta. Potřebuju kandidovat s holkou," řekl Scott.

„Ty jsi teď feminista? Ty, jedinej katolík v ročníku? Hahaha."

Ten krásný blondýn s hřívou à la Redford ji právě požádal o společnou kandidaturu do voleb pro vedení studentského sněmu. Tak to bylo něco!

„Potřebuju vyhrát volby. Musím vyhrát. Musím. Jiná možnost se nepřipouští. Cartera s Paulem si dovedou představit v křesle všichni. Nás dva nikdo. Takže budu klidně třeba feminista, jen když vyhraju, jasný?"

Pochopila. Třetina studentů byly holky. A všechny cítily, že se s nimi moc nepočítá. „Koukej si tam najít slušnou partii," vyzývaly je denně matky, které absolutně neočekávaly, že by škola mohla mít nějaký jiný efekt.

Některé dívky se doma vzpíraly a doufaly, že si cestu k vysněnému povolání nakonec proklestí samy. Věřily, že ve světě mužů uspějí. Ale dívčí mainstream na škole byl neúprosný a tahal je za nohu zpět na zem. Hlavní témata: móda, sex, manželství. Záchodové hovory nebyly ostatně o ničem jiném. Pilovaly se zde lovecké praktiky.

Asi minutu si vychutnávala možnost Scotta odmítnout a pak toho nechala. „Proč já?" zeptala se otevřeně.

„Udělal jsem si průzkum. Původně jsem myslel na jinou holku od nás, ale většina kluků Deboru nenávidí. Vědí, že se s ní až do konce školy nemají šanci vyspat, připomíná jim jejich vlastní malé šance. Jejich přirozenou reakcí bude ji ponížit. Jako lídr je pro mě nepoužitelná."

„No dovol…?" začala soptit. Scottovu větu domyslela.

„To neznamená, že jsi ošklivá nebo nepřitažlivá."

Rychle se posadila, dokonale zmatená, zahanbená, naštvaná, emoce se v ní praly jako barevné prádlo. „Jestli chceš, abych s tebou kandidovala, máš přesně pět minut na to, abys mi vysvětlil proč; a koukej se snažit, protože ti nejspíš stejně nakašlu," řekla mrazivě.

Scott si uvědomil, na jak tenký led se dostal. Teď jí bude muset říct, že je sexy, jinak mu nedovolí pokračovat. Ale přitom jí musí vysvětlit, že o ni nestojí, což je nezbytná podmínka volební kampaně. Takže se naštve. Ženské!

Scottovo zaklení v duchu se asi přeneslo na jeho tvář, protože se podívala vyděšeně.

„Co je ti? Jsi naštvanej?"

„Hele… prostě jseš pěkná, kluci to říkaj, ale ty… nedráždíš. Umíš mluvit, a když mluvíš, lidi si představujou to, co říkáš, a ne co máš dneska za prádlo, chápeš? Prostě mi věř. Mám čich."

Ann na něj chvíli němě zírala.

„Beru," řekla a Scott v duchu zavýskl jako malý kluk. Za nic na světě by jí nepřiznal, proč si ji vybral. Holky na ni nebudou žárlit. Kluci nebudou žárlit na něj. Win-win situace. Vítězství outsiderů.

* * *

Už od střední školy mu říkali Rainmaker, prodavač deště. Nebylo to posměšné, spíš naopak. Byl jediný, kdo dokázal i z naprosto bezvýchodné situace vytěžit maximum. Nikdy neřekl jak přesně, ale když jste si objednali déšť, on ho jako jediný dodal. Ať dělal, co dělal,

nikdy ho nezajímala pravidla hry. Vždycky jen výsledek. Výsledek se počítá. Na zbytek *sere pes*.

Scott byl nervózní. Bylo po poledni a sčítání hlasů právě začalo. Chodil sem a tam jako tygr v kleci a nevnímal, co mu okolostojící lidé ze štábu říkají.

Ona byla jako obvykle v dobré náladě. „Nejspíš to nedopadne, Carter s Paulem už šli slavit. Ale užili jsme si to, co?" řekla, vyskočila na stůl a deklamovala: „Dámy a pánové, první žena v historii Georgia Tech kandidátkou! *Go Girls!!!* A prezidentem studentského sněmu se stává génius propagandy, Scott Brennan!"

Vzpomínka na kampaň jí rozjasnila tvář, takže se Scottovi zdála chvíli opravdu přitažlivá, dvě kolmé ustarané vrásky mezi obočím jí úplně zmizely. Chvíli se na ni dokázal soustředit a usmát se.

Génius propagandy. Scott nevěděl proč, ale ta slova ho strašně vzrušovala. Možnost dostat se lidem do hlav a přinutit je udělat něco proti jejich vůli byla opojná. Kdysi viděl film o hypnotizérovi, co naučil ženu zpívat pomocí hypnózy. Všechno je v hlavě, říkal. Kdo to pochopí, může vládnout. Ta slova se Scottovi usadila v mysli a nešla smazat.

„Moje propočty mluví jinou řečí," řekl a taky se usmál. Všechno připravil. Nesnášel náhody. Jestli ji volily holky a jemu dala hlas jen třetina kluků, mají to v kapse.

Sázeli na nižší ročníky: jako na spoustě jiných škol zde bujela šikana a nově příchozí měli náhle šanci vrátit dvěma nejpopulárnějším mazákům Carterovi a Paulovi všechno i s úroky. Mazánci z lepší rodiny. Navíc tomu Scott i malinko napomohl. No, možná víc než malinko.

„Na co myslíš?" zeptala se ho, jako kdyby byli manželé už deset let. Kampaň je dost sblížila.

„Nic… já jen… obličej ředitele, když přišel s výtiskem *Shout!* a ptal se, jestli je to pravda."

Tiše se zasmála. *Shout!* byl Scottův nápad. Začali vydávat školní časopis pro všechny outsidery, které zlobilo, že je nechtějí holky, že

nemají peníze na svačinu, že je starší studenti ponižují. Byl to dokonalý plán. Poslední článek před volbami byla investigativní reportáž o tom, jak jejich dva konkurenti přinutili nějaké zelenáče lézt po čtyřech a štěkat, kdykoli rozsvítili světlo.

Škola vybuchla potlačovaným hněvem. Mladší ročníky sice tvrdily, že takhle to úplně nebylo, ale vyhovovalo jim, že někdo na problém upozornil. Fakt, že si Scott leccos přibarvil a hodně případ nafoukl, proto nechali být.

Všechno vsadil na outsidery. Do té skupiny počítal i holky. Outsideři na školní sněm vždycky kašlali. Takže klíčové bude dohnat je k volbám. Jedině outsideři mohou zvrátit hlasování v neprospěch favoritů. Ani ho nenapadlo přesvědčovat konformisty. Ti vždycky volí to, co většina. Přizpůsobí se. Uvnitř stáda je jim dobře.

Přišla femme fatale Debora a vyšpulila novou rtěnku: „Hodila jsem ti to, idiote."

Mávla znechuceně rukou a odešla svým typickým houpavým krokem, vychylovaným z osy těžkou taškou.

Scott se díval za vzdalující se postavou a usmál se na svou volební parťačku. Dívala se na Scottovy modré oči, líbezné blond vlny a přemýšlela, jak bude asi vypadat za třicet let. Pleš a břicho? Najednou si uvědomila, že se s ním vyspat nechce. Chce být viceprezidentkou studentského sněmu. Škoda že prohrají. Fakt škoda.

Do sálu přišli zástupci volebního výboru. Z auly bylo vidět, jak vítr strhává listy z rudých javorů a svítivě žlutých liriodendronů. Ticho by se dalo krájet. Předseda volebního výboru rozbalil papír a obřadně četl: „Carter McAllister, Paul Corrigan: 1 556 hlasů. Scott Brennan, Ann Krasinsky: 1 896 hlasů. Předsedou nové studentské vlády se stává Scott Brennan a jeho zástupkyní Ann Krasinsky."

Trvalo přesně půl minuty, než se hrobové ticho změnilo v řev. Byla to vzpoura outsiderů.

Kapitola druhá

Moskva, 1996

V obrovské budově na ulici Znamenka 14/1 postavené ve vrcholném sovětském brutalistním stylu pravě probíhala přísně utajená porada Generálního štábu Ozbrojených sil Ruské federace o možnostech změn ruské vojenské doktríny.

Generál Viktor Nikolajevič Samsonov, šéf generálního štábu, právě uzavíral přednášku o perspektivách nového, převratného způsobu válčení.

„Nové prostředky nonmilitární války, ve kterých máme vybudovanou slušnou základnu už od osmdesátých let, společně s akcentem na prostředky války informační nám umožní zasáhnout strategické prostředky komunikace nepřítele, omezit jeho schopnost správně se rozhodovat. Vyjadřuji to srozumitelně?

Tím myslím především klíčové politiky a úředníky, dezorganizovat systém správy státu a podkopat mentalitu, názory a morálního ducha populace."

Samsonov sklidil krátký, vlažný potlesk. Zlaté závěsy s rudým lemem visely nehnutě, v místnosti vládlo ospalé ticho. Na stole z leštěného mahagonu popocházely dvě líné mouchy.

Jeden z generálů si náhle s nelibostí uvědomil, že vedle sedícímu kolegovi smrdí nohy. Proto se pokusil jemně odvrátit hlavu pryč od pachu, ale bohužel ji musel otočit k veliteli. Generál Samsonov si jeho pohled a gesto vyložil jako přihlášku do diskuze.

„Prosím, máte slovo, Nikolaji Vasilijeviči. Jak to vidíte vy?"

Znechucený generál musel chtě nechtě bez přípravy něco plácnout. „Tohle je pěkné, ale je to teorie. Naši naléhavou potřebu modernizace střel a tankových kapacit to neřeší. Jsme na dně s penězi."

Na konci stolu se zvedla ruka. Seděl tam mladý přírůstek generálního štábu. Vybral si ho sám premiér Černomyrdin na doporučení jakéhosi bývalého důstojníka KGB, poradce starosty Petrohradu. Mladíkovo jméno generálové pořád zapomínali. Byl to zelenáč. Jmenoval se Valerij Gerasimov.

Generál Samsonov mladíkovi laskavě pokynul. „Prosím, Valeriji."

„Pane generále, myslím, že nám vzhledem k aktuální prognóze naší ekonomiky a světových cen ropy nic jiného nezbývá. Modernizace tanků nám stejně bude k ničemu, pokud nevyrovnáme útočnou kapacitu na jiném, nečekaném poli.

Zatím si Západ myslí, že jsme v rozkladu. Začněme s implementací této koncepce a ponechme je v domnění, že nemáme na tanky. Získáme čas. Potřebujeme obnovit kapacity v behaviorální psychologii, informačních technologiích a aktivních opatřeních."

Mladý Gerasimov si vysloužil pochvalný pohled od nadřízeného. „Ten kluk má potenciál," pomyslel si Samsonov, „nebojí se a chápe novou dobu. Kéž by mezi těmi zabedněnci byl ještě jeden takový. Mladí potřebují dostat víc šancí."

Praha, 1996

Restaurace U Čápů na pražském Smíchově nebyla nikdy luxusní záležitost. Přitahovala hlavně místní zbohatlé majitele taxikářských gangů, ale také státní zaměstnance z okolních úřadů. Taxikáři nestydatě okrádali turisty, kteří do nejkrásnějšího města Evropy mířili z letiště a neznali místní ceny ani převodní kurz koruny.

Bossové museli odvádět desátky místní ruské mafii, která jim ovšem výměnou zajišťovala luxusní ochranu v podobě hluchých a slepých magistrátních úředníků. Ti udělili licenci každému, kdo pravidelně platil, a nikdy neviděli důvod ji odebrat.

Pokud došlo k tak křiklavému okrádání turistů, že ho musela řešit policie, a některý úředník vykazoval pod vlivem svědomí známky nabývání zraku nebo sluchu, setkal se s bandou opilých chuligánů na

cestě z práce domů a byl zas klid. Ostatně, úředníci měli nadřízené politiky a ti byli součástí systému.

Ti nejméně úspěšní z nich si po čtyřech letech volebního období zpravidla kupovali podivně levné stavební pozemky za Prahou a k nim obdrželi zbrusu nový mercedes, jehož bezvadné papíry a nový lak zakrývaly jeho skutečný původ.

Ti úspěšnější skončili ve správních radách obrovských akciovek s nejasnou činností a zázemím. Borja Kustič, capo di tutti capi ruských gangů, neponechával nic náhodě. Náhody nesnášel.

Zelené markýzy, na kterých lpěla vrstva špinavého smíchovského popílku, nemytá okna, jídla za nijak přemrštěné ceny a uvnitř česky útulný dřevěný interiér, lavice a masivní dubové stoly. Stěny zdobené poněkud nevkusnými zrcadly a reklamou na pivo, ne úplně čisté ubrusy a polité pivní papírové tácky dělaly přesně ten dojem, který mají obyčejní Češi rádi.

Plebejsky vypadající restaurace mají nejvyšší návštěvnost místních a ruský majitel restaurace tohle všechno věděl. Jeho hospoda prosperovala. Nejen díky obědům pro zaměstnance místních firem a snídaním pro taxikáře, ale zejména díky nočnímu klubu v suterénu, kde se večer kromě prostitutek daly objednat i neregistrované zbraně z čerstvě skončené války na Balkáně.

Byla sobota, den, kdy má restaurace večer největší obrat. Od rána ale visel na dveřích nápis „Dnes zavřeno z důvodů firemní akce".

Před zamčeným vchodem se střídali dva číšníci, kouřili a vyhlíželi dodávky s jídlem; ukazovali jim cestu do zadní ulice, kde se dalo vykládat blíže ke kuchyni. Kromě zelených zástěr s nápisem U Čápů a mimořádné výšky upoutávaly i jejich obličeje.

Češi bývají nebojovní a muži zde po čtyřicítce dost často získají obličej, který díky kulatosti a absenci obličejových rysů nelze dost dobře popsat jinak než slovem rozměklý.

O dvou chlapech v zástěře byste tohle neřekli nikdy. Ostře řezané, mírně zjizvené obličeje dvou veteránů války v Afghánistánu

byly pro zkušené české kriminalisty nepřehlédnutelný poznávací signál.

V protější budově v podkroví si právě speciální zásahová jednotka české policie, URNA, zřídila své pozorovací stanoviště. Na místě s nimi byl i jeden Američan, s nímž se policisté domlouvali špatnou angličtinou.

Byla to právě FBI, která požádala Čechy o součinnost při rozbití sítě ruských mafií, které začínaly získávat až příliš mnoho vlivu v Miami a New Yorku a přerůstat svou inteligencí místním strážcům zákona přes hlavu.

* * *

„Pozor!“ zavelel šéf jednotky David Drábek, načež všichni přestali vtipkovat a zmlkli. V pootevřených oknech se objevily dva dalekohledy, jeden fotoaparát s „dlouhým sklem“ a směrový mikrofon.

Na chodník dole mezitím přijelo bílé auto s nápisem Rámování zrcadel. Nikdo z něj ale nevystoupil. Nahoře v pozorovacím bytě zachytili, že řidič promluvil tlumenou ruštinou na číšníky a ti mu ukázali cestu dozadu. Dodávka objela blok, kde už čekali dva další lidé. Pomáhali otevřít dveře auta a dveře do restaurace.

Během dvou minut se nakrátko objevil výjev připomínající evakuaci z hořícího domu. Z dodávky vyskočil muž s vyholenou lebkou a vypracovanými bicepsy. Otevřel dveře dokořán a zařval: „Pohyb!“

Dost surově začal z auta vytahovat mladé ženy oblečené do nepadnoucích kabátů. Pod nimi měly dívky jen trochu krajek a podvazků a v nevytopené dodávce s nimi lomcovala zima. Neuvěřitelnou rychlostí se přesunuly z dodávky pod střechu a do dveří tak, aby čas strávený na ulici byl co nejkratší.

V dalším okně, tentokrát v zadním bloku, v části administrativní budovy plynárenské společnosti, neušel pozorovatelům jediný pohyb. Stanoviště tu měla druhá část skupiny pod vedením zástupce

velitele Petra Koláře a pozorovala zadní vchod. „Přijely kurvy," ohlásil český policista svému americkému protějšku. Důstojník FBI se spokojeně zasmál a vzal si dalekohled. Neletěl do Prahy marně. Vypadá to na zdárný průběh. Čekali na večer.

Moskva, 1996

Mladý Genadij Bauer se zhluboka nadechl. Právě se vrátil ze studií v Pensylvánii a cítil trochu obavy. Člověk nemluví s nejbohatším Rusem každý den. Muž za stolem v koženém křesle, vědom si své převahy, mu pokynul, aby se posadil:

„Řekněte mi něco o sobě, Genadiji."

„Těší mne, Michaile Borisoviči. Ehm…" Genadij cítil sucho v krku a chtělo se mu kašlat. „Studoval jsem na Whartonu MBA a na Moskevské státní univerzitě teoretickou fyziku."

Dívali se na sebe. Byli zhruba stejného věku. Jeden vyrostl na špinavých ulicích Moskvy, druhý byl dítě prominentního aparátčíka, který se rozhodl vše, co nakradl, investovat do synova vzdělání.

„Jak se má váš otec, Genadiji?"

„Před týdnem ho pustili z nemocnice. Bypass. Ale zdá se, že to bude dobré."

„To jsem rád. Známe se celou věčnost, i když jsme nebyli vždycky přátelé. Vážím si ho. Co vás vedlo do Ameriky na studia?"

Genadij zpozorněl. Mohla to být past.

„Jsem loajální ruský občan, Michaile Borisoviči. Jsem první Rus, který tam studoval legálně, ne jako emigrant."

Nejbohatší muž v Rusku, majitel ropného gigantu Avaz, Michail Borisovič Kurkov, se nahlas rozesmál: „Ty vlastenecké kecy můžete vynechat, Genadiji. Nejsem ten snaživý *komsomolec*, za kterého mne tu pokládali. Jsem zločinec jako všichni tady. Nevidím důvod hrát si na něco lepšího. Je to tak, jak to je."

Tváří Genadije Bauera přelétl stín, ale neřekl nic. Jeho nový zaměstnavatel pokračoval.

„Moji lidé o vás mluví v superlativech. Potřebuji nadaného člověka s perfektní angličtinou a západními způsoby do své nové banky Eximp. Hoši z Brighton Beach mi řekli, že jste nejlepší."

Genadij byl od narození introvert. Neměl rád neznámé situace a vyjednávání s neznámými lidmi. Ale musel se to naučit. Otec nedal jinak. Z plachého mladíka se v Pensylvánii stal napohled sebejistý muž. Ale jen napohled. Přece jen byl Rus a zkušenost předků ho učila, že náš život leží většinou v rukou náhody a mocných sil. Vrchnost je nevyzpytatelná a opatrnosti není nikdy dost.

„Mhm, ano. Měl jsem dobré výsledky. Při škole jsem chvíli pracoval jako poradce pro pár realitních firem na Floridě. A pro banku pana Kustiče."

„Pan Kustič je mazaný gauner," řekl ropný magnát a usmál se znovu svým širokým, sebejistým způsobem.

Genadij se rychle rozloučil. Na odchodu si pomyslil, že ten cynismus by mohl jednou přijít Michaila Borisoviče Kurkova pěkně draho. Ale co, hlavně že to místo dostal. Musí zavolat tátovi.

* * *

Když Genadij Bauer odešel, obrátil se Kurkov na muže, který stál celou dobu tiše v zadní části pracovny: „Co myslíš?"

„Brilantní mozek, skvělé výsledky, s ním uděláme terno. Rozhodně lepší, než kdyby ho měla konkurence."

Avram byl jeho pravá ruka. Naftař Kurkov nikomu tolik nevěřil. On sám vyrostl na dělnickém sídlišti a uměl se protloukat. Začal s mafiány, ale jeho technický talent a matematicky nadaný mozek jako by ho určovaly pro něco lepšího. Avram byl jeho pravý opak. Byl z rodiny zkušených aparátčíků. Otec i matka pracovali ve strukturách strany, matka dokonce v KGB.

Avram uměl všechny triky nezbytné pro přežití. Uměl úřednickou hantýrku. Věděl, jak uvažují. Znal jejich nekonečnou zlost na

všechny tam venku. Znal pýchu aparátčíků, se kterou dávali najevo opovržení těm, kteří zbohatli; a znal jejich bolestivou závist, když se ze svých kanceláří vraceli domů do moskevských bytovek. Načálstvo, úřednická šlechta. Vedle armády a mafie třetí pilíř moci v Rusku.

„Každá moc má tři pilíře. Skoro jako na Západě," pomyslel si vesele Kurkov, „tam prý tomu zas říkají justice, exekutiva a legislativa. Tři jako tři. Bez Avrama bych nebyl nic."

West Hollywood, 1996

Scott Brennan se pohupoval v černém manažerském křesle a dopřával si tu malou chvíli vítězství. Nedělal nic. Jen vychutnával. Konečně byl svým vlastním pánem. Na skleněných dveřích jeho špičkově designované kanceláře ve West Hollywoodu se skvělo Brennan & Co. Nemohl se na své jméno vynadívat. Zapálil si doutník, což dělal jen v okamžicích, kdy si chtěl připadat jako vítěz.

Přišla Julie, trochu naštvaně položila na stůl otevřenou poštu, navrchu důležité věci s poznámkou A.S.A.P., a zas odešla. Zůstala po ní jen slabá vůně nenápadného dřevitého parfému. Neměl ji teď z čeho platit a ona to věděla. Přesto podala spolu s ním u Goldman Sachs výpověď a šla. Byla jako pes, který se svým pánem umře, bude-li to nutné. Ani jednou se jí nezeptal, proč to dělá. Ale tušil.

Nikdy jí ani koutkem oka nezavdal příčinu k pohoršení. Nebalil ji. Nedělal *macho* vtipy. Nesekýroval. Ptal se jí na názor. Byl vděčný za každý tichý krok, který udělala. Nikdy nezapomněl poděkovat. Nepožadoval sex. Chápal, že tohle je ten důvod, kvůli kterému si na něj vsadila. Připomínala mu Annu ze studií. Od té doby uběhla už spousta času.

Místnost se naplnila štiplavou vůní doutníků, které si dnes vybral v The Lone Wolf. Obchod měl jméno, které Scotta přitahovalo, stavil se tu vždycky, když slavil u Goldman svá malá vítězství.

Dnes, po pěti letech velkých a vyčerpávajících bitev, které vedl proti nájezdníkům, hodil ručník do ringu a otevřel si vlastní

poradenskou společnost. Měl pocit, že už se naučil dost. Proč nedělat sám na sebe? Přišel čas stoupat.

* * *

Scotta vytrhlo z plovoucích myšlenek klapnutí dveří.

Byl to jeho společník. Zastavil se ve dveřích a trochu nejistě začal:

„Máme se prý zastavit pro zbytek našich věcí, dali nám je do krabic."

„Kašli na ně, zavolej, ať to vyhodí," vyfoukl Scott obláček kouře. Kmen palmy na zahradě se malinko rozkýval větrem. Vstal a otevřel okno, v místnosti už nebylo málem vidět. Dým začal pomalu unikat na zahradu, vydatně poháněn větrákem.

Ke Goldman Sachs nastoupili ve stejnou dobu a oba se ve stejnou dobu rozhodli, že už toho mají dost.

„Chci sem klimatizaci," řekl Scott bezmyšlenkovitě.

Společník neřekl nic, ale na čele mu naskočily dvě kolmé rýhy. „Kde začnem?" zeptal se lakonicky. Scott položil doutník, přešel ke dveřím a nalepil na ně papír s nápisem *WAR ROOM*.

„Tady. První taktická porada zítra v deset. Strategii nech na mně. Přijď načas."

Společník neodporoval. Věděl, že ve vymýšlení válečných operací a strategií nemá smysl se Scottem soutěžit. Scott měl být u námořnictva, udělal by tam větší kariéru.

Na společníka začal doléhat smutek z náhlé změny a bál se, že svou depresí pokazí náladu i Scottovi, proto se rychle rozloučil.

Scott osaměl a dal se do přemítání. Nalil si sklenku bourbonu a rozbalil nový flipchart. Na první stranu napsal tlustým markerem: *Outsideři?*

Praha, 1996

Na dámském záchodku v suterénním baru U Čápů se rozletěly dveře. Bylo chvíli před desátou. Dovnitř vpadla spoře oblečená dívka. Přesněji řečeno neoblečená. Doběhla k umyvadlu, vyplivla vše, co měla v ústech, a pokoušela se zvracet. Pak si strčila prst do krku. Třásla se po celém těle.

Oksana si upravila u zrcadla rozmazanou rtěnku a pomalu se přiblížila. „Jsi oukej?" zeptala se Lilji.

Dívka neodpověděla. Zdálo se, že pláče. Měla obličej pod proudem vody a lokala ji velkými doušky. Něco mumlala.

Oksana počkala, až Lilju přejde záchvat dávení a až zavře kohoutek. Otřela jí láskyplně obličej a objala ji. Dívka se rozvzlykala a škubala sebou jako porouchaný stroj. I v objetí Oksana cítila, jak je Lilja strašně hubená. Její, no jasně, napadlo ji.

„To bude dobrý. Brzy ti to ani nepřijde…," opakovala mechanicky a nepouštěla dívku z objetí. Měla o ni strach. Byla z Ukrajiny jako Oksana sama. Lilja ale pocházela z malé karpatské vesnice jménem Lavočné. Nikdy nepoznala nic než pár sousedů, kostel a pole za chalupou.

„Já chci umřít," řekla Lilja náhle, úplně bez emocí. Přestala plakat a pozorovala svůj nateklý obličej v zrcadle.

„Musíš se naučit kouřit, jinak tě oddělají." Byla to ledově studená, holá pravda. Lilja to věděla. Ale stejně opakovala: „Chci umřít."

Oksana byla ráda, že už Lilja nepláče. Plakala vždycky tak strašně dlouho, až jí na tváři naskákaly rudé fleky, které nešly zatřít ani krycím mejkapem, ani účinně přepudrovat. Na zrcátko jí nasypala trochu bílého prášku a naporcovala ho hřebenem. Podala Lilje trubičku. „Na, vem si moje, to tě postaví na nohy."

Lilja natáhla prášek do nosu. „Děkuju," řekla tiše.

„Připravena?" zeptala se tiše Oksana.

Lilja mechanicky kývla.

Pokusila se o úsměv a ještě než vyšla ze záchodu, přepudrovala si obličej silnou vrstvou levného krycího pudru.

„Kde jste tak dlouho?“ vyštěkl na ně jeden z číšníků. „Sergej se po vás shání.“ Oksana rázně vykročila směrem, kde seděl jeden z nejmocnějších bossů ruské mafie v Evropě – Sergej Kravčuk, přezdívaný Serž.

Byl do půli těla nahý a cpal se sushi. Zakryla mu výhled na příchozí Lilju. Z reproduktorů řvalo vysokými hlásky ruské dívčí popové duo TATU: *Nas nedogonjat, nas nedogonjat!* Nás nechytnou! Nás nechytnou…

„Serž je můj nejmilejší chlap,“ řekla Oksana mazlivě tak, aby to všichni slyšeli, oblízla si vlhká otevřená ústa špičkou jazyka a sáhla mu do rozkroku. Mafián zapomněl, že si chtěl vyřídit účty s jednou neposlušnou kurvou, přivřel oči blahem a nalil si šampaňské.

* * *

Oksana byla nadaná na programování, a tak byla jedna z prvních, koho přijali na techniku v Kyjevě, jak se říkalo Vysoké škole inženýrské. Těsně před nástupem do prvního ročníku odpověděla na inzerát pro studentky, které mohou sbírat letní jablka v Německu za patnáct eur na hodinu. Tolik peněz!

Úplně přitom přehlédla, že se nabídka manuální práce obrací pouze k dívkám. Když nastupovala do autobusu, odebral jim vedoucí zájezdu pasy. Prý aby je rychle ukázali celníkům na hranicích, výpravy to tak dělávají, aby nezdržovaly.

Jeli dlouho a pomalu. Na obzoru se objevil starý kravín. Vysadili je v polích. Nahnali do studených temných baráků. Po několika hodinách strachu, tichého pláče a čekání přišli dělníci ze stavby. Všechny je znásilnili a surově zbili. Oksanině spolusedící z autobusu vyrazili dva zuby a zlomili nos. Pak přišli na řadu jejich hlídači.

Tři dívky, co měly poškozený obličej, zabili hned, další dvě až po dvou dnech ustavičného znásilňování. Nedali jim jíst. Chtěli je otupit a zlomit. Po třech dnech beze spánku, kdy se na nich po hodinách střídali páchnoucí strejcové, kapitulovaly úplně všechny. Ze špinavých obličejů někdejších krasavic čpělo vysílení, bolest a naprostá apatie.

V noci po třetím dni přišel šéf skupiny s pěkně oblečenou dámou. Svítili jim baterkami do obličejů. Dívky se potácely vysílením, stát na vlastních nohou je příliš vysilovalo. Jevgenija, ředitelka několika Borjových bordelů, přijela na nákupy. Chodila mezi dívkami a dívala se.

„Tuhle, tuhle taky, tu ne, kdo ji tak zřídil? Tuhle chci, tuhle mi dejte. A podívejme, to je mi kousek. Jak se jmenuješ?“

Oksana jí namísto odpovědi plivla do obličeje. Jeden z hlídačů přiskočil a chystal se Oksanu opět udeřit, ale Žeňa, jak jí říkali mafiáni, ho zastavila pánovitým gestem. „Ne. Ta se mi líbí. Tu mi dejte taky.“

Pak nasedla do černého mercedesu a odjela.

Skupinu rozdělili na dvě menší. Ta v bílé dodávce cestovala za horším osudem, než jaký čekal Oksanu. Pamatovala si jen, jak je v noci vedli svázané a klopýtající, jako stádo krav.

Odvezli je pak na nenápadné malé letiště s jedinou dráhou a jednou „pojížděčkou“, kde nastoupily do malého letounu L 410 české výroby. Oksana ho znala, otec jím kdysi létal na montáže do Oděsy, než zemřel. Dostaly napít a něco na uklidnění. Na letišti v České republice, v Ostravě-Mošnově, je vyložili na konci ranveje a ve tmě nahnali do bílé dodávky. Další zastávka po šesti hodinách jízdy byl barák se zpustlou zahradou na kraji Prahy-Proseku.

Stál v úplně obyčejné domkářské čtvrti, kde se lidé navzájem nezdraví a neznají, protože se tu staré rodinné domy pronajímají cizincům. Tenhle barák stál pevně přimknut ke zdi opuštěného hřbitova a do ulice z něj koukala jen křivá rezavá branka zarostlá břečťanem.

Odpudivý dojem zvenčí podtrhovaly neustále zatažené okrové rolety. Největší místnost uprostřed měla zazděné okno. Nájemce byla anonymní společnost s ručením omezeným, která platila předem, a tak majitel povolil stavební úpravy v podobě protihlukových oken a dveří plus zazdění okna ve velké místnosti.

Zdrogované dívky tam doslova popadaly na špinavé matrace a usnuly.

Příštího dne dostaly poprvé slušně najíst. Žraly z misek hltavě jak psi. Večer je čekala první směna v jednom z bordelů mocného mafiána Borise Kustiče, přezdívaného Borja.

* * *

Muži v pátém patře kanceláří plynárenské společnosti nahlásili poslední změny: „Všechny lišky v kleci, můžeme začít." Zástupce velitele zásahu Petr Kolář spokojeně kývl.

David Drábek se mezitím přesunul do auta a pokynul posádce, že je vše připraveno. Stáli o dva bloky dál ve dvoře za dřevěnými vraty. Rychle se rozjeli k oběma vchodům a ani nenadělali moc velký hluk. Šlo to ráz na ráz, jako kolečka v hodinkách.

Veterány z Afghánistánu si vzali na starost dva členové zásahovky, kteří měli nejmladší kosti a nejrychlejší reakce. Během dvou minut byli všichni uvnitř. Drábek nařídil vypnout světlo a použít brýle s nočním viděním. Kolář vedl druhou skupinu u předního vchodu. Prvních pár minut štěkaly zbraně, ale nikdo nebyl zabit. Za dvacet minut bylo po všem.

Uvnitř našli kolem osmdesáti mužů a asi padesát dívek. Muži v neprůstřelných vestách a kuklách je postupně vyváděli ven a cpali do připravených policejních vozů. Bossové i nižší členové ruských a ukrajinských mafií vycházeli ven tiše, úplně ohromení tím, co si to česká policie dovolila. Jedna z dívek plakala a prosila policisty lámanou češtinou, aby ji pustili domů. Policista ze zásahovky jí přidržel

hlavu, aby se nepraštila o dveře policejního antonu. Další zfetovaná kurva, pomyslel si.

Drábek stál u východu a pečlivě pozoroval každý obličej. Borja mezi nimi nebyl. Měl tu být! Byla to přece jeho narozeninová oslava! Nemohl tomu uvěřit.

„Nepřišel," řekl do vysílačky.

Policista Petr Kolář byl mladší než Drábek, ale i tak věděl, co to pro ně znamená. Někdo práská. Tohle nevypadá dobře. Poprvé v životě ucítil strach. Pudový strach. Vrátil ho do chvíle, kdy ho před měsícem poprvé kontaktovali lidé Borji Kustiče. Tehdy chtěli, aby práskal on. Poslal je ale k čertu.

O dvě hodiny později zvedl český státní zástupce telefon. Vytočil číslo a třesoucím se hlasem řekl: „Přísahám, přísahám, o tomhle jsem neměl nejmenší tušení. Já nevím, jak se to mohlo…" Skoro plakal.

Hlas na druhém konci řekl česky, ale s měkkým přízvukem karpatských polonin: „Ty *znáješ*, co dělat."

* * *

Bylo po razii. Borja seděl spokojeně v jedné ze svých restaurací jen o pár ulic dál. Kouřil a díval se na řeku. Byl to jeho poslední den v Praze. Zítra odlétá do Miami. Italští mafiáni drželi dohody: „Ty dáš v Praze FBI deset ukrajinských a ruských hlavounů, kteří nám přerůstají přes hlavu, a my ti za to přepustíme pár teritorií na Manhattanu a na Miami."

Byl květen a ještě bylo dlouho vidět, i tady, v prvním patře luxusního restaurantu se zahrádkou, výhledem na řeku a majestátní historický hrad. Letní večery u řeky Vltavy miloval. Využil jasného oranžového světla zapadajícího slunce venku a začal se přehrabovat v tašce. Vložil simkartu do nového mobilu Nokia 880 a vytočil číslo. Ozval se hlas, který promluvil anglicky.

„Je po všem, můžeš odjet."

„Oukej, ale ten mladej českej policajt je nějak nedovtipnej. Dostal nabídku už před měsícem. Nechce se dohodnout. Mám se o něj postarat?"

„Ne," řekne Borja a přemýšlí. Vraždu poldy ne. To ho naučili Italové na Floridě.

„Dneska zatkli na letišti naši spojku se zbožím, dejte mu něco z toho do kufru, za držení koksu nafasuje pár let," řekne posléze. „O zbytek se postará můj státní zástupce, přesně za to ho platím."

Hlas na americkém East Coast přešel do ruštiny: „*Ponjal. Poka.*"

Boris zavěsil, vyndal simkartu a podržel ji chvíli nad svíčkou. Když se zkroutila, všiml si, že mu na prstech naskákalo pár puchýřků. Nic necítil. Neměl v prstech cit od té doby, co se vrátil z gulagu. Jeho vlastní číšník ho užasle pozoroval. Kustič vzal jednou použitý telefon a ohořelou rozteklou simkartu a hodil oboje do popelníku.

Číšník vzal popelník a zeptal se: „Do lisu?"

„Ano," odpověděl Boris a spokojeně se zasmál. Tohle byl v byznysu zatím jeho nejlepší rok. A to jsem pořád ještě na začátku, pomyslel si.

New York, Manhattan, 1996

V New Yorku byly tou dobou zhruba tři hodiny ráno. Na nočním stolku v luxusním bytě s výhledem na Manhattan zazvonil telefon. Karim Targajev zašmátral po malé nokii a zmáčkl tlačítko. „Co je?" řekl rozmrzele.

Hlas na druhém konci cosi rozčileně vykládal o strašné zradě. „Klid, neřvi. Razie? Kolik? Všech deset? A Borja? Nepřišel? Na vlastní narozeniny?"

Hlas pokračoval v lamentaci. Targajev ho přerušil. „Jsi můj kluk. Proč ještě trčíš na ambasádě v Praze? Měli tě už dávno přeložit!"

Hlas opět lamentoval. Targajev poslouchal a pak řekl: „Díky, umím být vděčný."

Zavěsil, ale už nedokázal usnout. Rozsvítil a podíval se ze svého třicátého patra na noční New York. Velká okna mu vždycky poskytovala iluzi velkého prostoru spojeného s nebem, měl to rád. Uklidňovalo ho to. Připadal si jako zlatý orel, *aquilla chrysaetos*, pán nebe v Uzbekistánu, kde se narodil.

Sedl si ke stolku z bílého carrarského mramoru. Měl tenhle byt na Fifth Avenue nostalgicky rád. Celý interiér navrhla Ilona Kempová, původem Maďarka, manželka hlavního developera – a naprosto se mu trefila do vkusu. Měla cit pro východní luxus, věděla, co se Rusům, Ukrajincům, Tádžikům a Uzbekům líbí.

Zapálil si cigaretu a dlouze přemýšlel. Zprávy, které dostal z Prahy, mohly totálně změnit jeho budoucnost. K lepšímu i k horšímu. Každá krize otevírá nové možnosti řešení. A tohle byla krize.

Tu noc už neusnul. Ráno zvedl telefon a vytočil číslo. „Targajev. Řekněte paní Iloně, že jsem změnil názor. Ty diamanty na svatbu jí nezapůjčím, ale věnuji. Přesně tak, jak chtěla. Zastavte se ve firmě, dám jim pokyny."

Už dlouho si dělal starosti. Ilona, manželka podnikatele Trevora Kempa, který zajišťoval praní peněz, byla vždycky barakuda. Dělala to chytře. Už léta zápasil s pokušením dát ji oddělat. Vyřešilo by to tolik problémů.

A nakonec to dokázal bez krve, jen jedinou intrikou. Ten duševně zaostalý idiot Kemp neumí sám ani trojčlenku. Všechno za něj dělá ona, bez ní bude rychle v bankrotu. Co mi to dalo práce, než jsem ty dva rozvedl, pomyslel si hořce. Ta barakuda by ho snad nevykopla, ani kdyby s tou jeho milenkou souložili přímo před jejíma očima. Má nervy jako špagáty. Umí počítat.

Karim musel pečlivě vybrat ambiciózní americkou starletku a nakecat Trevorovi, že Ilona je z východní Evropy a jednou, až bude kandidovat na prezidenta, mu bude kazit image. „A ty bys mohl být prezident, Trevore. Ty na to máš…"

Ještě teď se mu obličej stáhl odporem při vzpomínce, jak musel tomu duševně méněcennému idiotovi lichotit. Ale konečně je pokoj. A ten Ilonin navoněný gigolo, ten prostě nemá chybu! Rozesmál se nahlas, když si tu maďarskou rachejtli představil i s jejím novým, o deset let mladším italským úlovkem.

Rychle se oblékl a zavolal řidiče. Chtěl ještě prohodit pár slov s viceprezidentem, který se chystal na souboj o křeslo v Bílém domě s jedním playboyem od demokratů. To byl stejný problém. Za playboyem stála jedna ambiciózní ženská.

Ženské by měly rodit a držet hubu, pomyslel si zhnuseně… V Uzbekistánu, tam byl svět ještě v pořádku.

Nad Kemp Tower svítalo.

Kreml, Rudé náměstí, 1998

Premiér Viktor Černomyrdin cítil strašlivou únavu. Každý měsíc dostával zaručené zprávy, že ruský prezident, dle premiérova názoru alkoholik a beznadějný budižkničemu Boris Jelcin, určitě umírá. Nedělo se ale nic. Duma bzučela nespokojeností.

Mafie rozebraly v Rusku každý šroubek a vyvezly ho v dolarech ven, ekonomika skomírala, lidé měli hlad a světové ceny ropy klesly tak nízko, že to Rusku nestačilo ani na obilí.

Otevřel si před sebou zprávu, kterou dostal z generálního štábu. Zase chtějí miliardy na modernizaci starých plecháren, pomyslel si vztekle. V Čečně jsem za ně musel tahat horké kaštany z ohně já, ani na těch pitomých pár teroristů nemají koule.

Čečna. Při pomyšlení na to klubko hadů se zamračil. A začal číst.

Zpráva začínala nadpisem *Desetiletý plán doktrinálních změn Ozbrojených sil Ruské federace* a obsahovala kapitoly jako „Postavení Ruska v Evropě a v USA“, „Aktivace spících agentů v UK a US“, „Možnosti finanční spolupráce se západními univerzitami“, „Obnovení výzkumu *Reflexive Control*“, „Finanční expanze v IT technologiích“,

„Posílení výzkumu behaviorální psychologie“, „Vytvoření střediska kybernetické ofenzívy“…

Černomyrdin nejprve užasle zalistoval až na konec a pobouřeně zabručel: Co mi to zas…? Tohle přece není…?

Pak se podíval na podpis autora zprávy a ztichl. Seděl potichu několik hodin a četl. Občas se zahleděl vzhůru a jeho oči spočinuly na vykládaném stropě kremelské pracovny. Když bylo půl jedné v noci, vytočil číslo a řekl: „Spojte mi předsedu Akademie věd. Co si to dovolujete? Samozřejmě že vím, kolik je hodin, a co má být?“

Sluchátko na druhém konci na chvíli ohluchlo a pak v telefonu zapraskalo: „Ano? Co pro vás mohu udělat, pane premiére?“

„Je mi opravdu líto, že vás budím. Jak se jmenují autoři toho návrhu změn ruské zahraniční politiky, co jste mi je loni posílal? Ten akademik s tou mladou ženou… jak ona se jen? No, ti dva, co sepsali tu práci o absenci narativu v našem vojenství a zahraniční politice? Chci je tu zítra v deset. Dobrou noc a pozdravení Anně Alexandrovně, nechtěl jsem rušit.“

Prošel dlouhatánskou rudozlatou chodbou s prastarými parketami, které byly nalakovány a zbroušeny tak dobře, že nemohly zavrzat, ani kdyby chtěly. Splývavé zlaté závěsy s rudými lemy tlumily zvuky, takže se jeho kroky chodbami nerozléhaly.

Už léta nemohl v noci spát, ale dnes měl poprvé pocit, že má dobrý důvod bdít. Na stolku měl připravený čaj. *Make Russia great again*, řekl náhle anglicky do ticha a zasmál se.

Kapitola třetí

Londýn, 2000

Miguela Vasqueze nebylo nikdy třeba pobízet ani k jídlu, ani k akci. Všude se cpal jako první. Na rozdíl od svých spolužáků na Etonu se nenarodil se stříbrnou lžičkou v ústech a doma ho vždycky učili, že co si neurve, to nebude mít. Byl kluk z malého města.

Už na škole vynikal ve vyjednávání a marketingu, v Saatchi & Saatchi udělal hned po škole rychlou kariéru a popularitu si vydobyl vysvětlováním základních principů psychologie reklamy. Ženám se líbila jeho vysoká postava s ulíznutou havraní vlnou na temeni, mužům zas jeho poněkud bezohledný styl.

O psychologii a behaviorální psychologii se zajímal už na škole. Dostat se lidem do mozku a tam ťukat kladívkem na různé struny a mačkat tlačítka, která vyvolávají to či ono chování, to byl odmala jeho sen.

Miláčkem obchodního a reklamního show byznysu se stal po úspěšném publikování studie o vlivu vůní na naše nákupní rozhodování.

Studie zkoumala různé druhy základních vůní a aromatických přísad v korelaci s podporou prodeje. Nepřekvapivě to byla skořice, co zvyšovalo obrat pekáren, ale také prodejen čajů a biokosmetiky o Vánocích. Citronová tráva zase dobře fungovala večer ve městech, v makrobiotických a veganských prodejnách pro *singles*. Vanilka byla hit v sexshopech.

Projekt zaznamenal takový úspěch, že si po roce Miguel otevřel vlastní firmu s prodejem aromat a poradenskou službu pro obchodníky. Firma vám on-line udělala psychologický průzkum typické klientely a doporučila sadu vůní pro různé části roku.

Jako absolvent Etonu se ovšem Miguel cítil společensky deklasován. Být prodavačem aromat nebylo právě to, nač se v životě chystal. Prahl po moci a společenském lesku, kterého se dostávalo jeho bohatším spolužákům.

Když se v roce 1995 potkal s Thomasem Calendinem, vládním úředníkem upřímně zhnuseným novými poměry v diplomacii a bratříčkováním s Rusy, netrvalo ani tři týdny a světlo světa spatřil nový ambiciózní projekt.

Institut behaviorálního výzkumu ve své zakládací listině apeloval na nutnost pokračovat ve vývoji psychologických vojenských metod, které pěstoval Sovětský svaz za studené války a jejichž *know-how* se nyní dostávalo na Západ.

Význační ruští vědci v oboru nyní učili na západních univerzitách a otevřeně mluvili o tom, jak daleko se sovětské Rusko dostalo ve vývoji psychologických a propagandistických metod.

Veterán studené války, ruský matematik a psycholog Vladimir Lefèbvre, autor teorie Reflexive Control, přesvědčil už koncem osmdesátých let americké i britské armádní specialisty, že kombinace matematických metod a znalosti psychologie lidského rozhodování má ohromný politický i vojenský potenciál.

Skutečným bojištěm jsou mozky lidí na území nepřátelského státu.

Miguel o tom nepochyboval. Chtěl do politiky. Chtěl být jedním z těch, kdo míchají kartami. A Thomas Calendino s ním musel vřele souhlasit. Byli stejná krevní skupina.

Během půl roku dostal *Institut behaviorálního výzkumu* díky Thomasovým častým návštěvám londýnských klubů do své správní rady zvučná jména. Byl mezi nimi i královnin bratranec, šéf kabinetu ministra obrany, šéf sněmovního bezpečnostního výboru, nepřehlédnutelní profesoři z Cambridge.

Projekt nenesl zatím ani vindru na rozdíl od obchodu s vůněmi. Ale zkuste si napsat po absolutoriu Etonu na vizitku „obchodník s aromaty“. To by Miguel raději umřel na mučidlech. Nikdy.

Výkonný ředitel Institutu pro behaviorální psychologii se na navštívence vyjímalo mnohem lépe. Během dalšího půl roku začal Miguel dostávat pozvánky do klubů, které nemají žádné označení ani vývěsní štíty, můžete do nich vejít jen tak z ulice, pokud víte, které dveře zvolit. Přesto nebo právě proto jsou tyto výsostně privátní uzavřené kluby určeny těm nejmocnějším z mocných.

Netrvalo dlouho a Miguel se pomalu stával součástí establishmentu.

Londýn, 2003

Dnešní schůzka byla konečně k něčemu, pomyslel si Miguel. Londýn už dlouho vibroval příležitostmi, Tony Blair byl premiérem a úředníci ministerstva obrany si už mohli dělat plány na důchod. Vše vypadalo nadějně, stabilně, predikovatelně. Patřit ke správnému klubu byl základ.

Probírali s lokální smetánkou nejen studenou válku, ale i neuvěřitelné bohatství, které začalo po jejím konci proudit z Ruska a neslo příležitosti, o jakých se lidem v City dosud nesnilo. Z Ruska se vyvážely vagony zlata a dolarů, které pak pršely v Londýně z nebe na zem a prostě jen stačilo „být u toho" a trochu přimhouřit oko nad tradiční protestantskou výchovou.

Miguelův Institut se stal jedničkou ve strategickém poradenství pro některá ministerstva a chystal se expandovat do bezpečnostního segmentu jako privátní subkontraktor. Stát tak nemusel zaměstnávat drahé profesionály, na které neměl mzdové fondy, hlídat etickou stránku provedených bezpečnostních operací a lámat si hlavu se sociálním zabezpečením.

A hlavně: Soukromí subkontraktoři nabídli talentům nejen vyšší platy, ale i neortodoxní přístup a málo byrokracie, která pomalu zabíjela západní obranné instituce a tajné služby a vyháněla talentované lidi do náruče soukromých firem.

V Londýně se toho roku svět rychle otáčel a počet dolarových miliardářů neamerického a nebritského původu rostl jako střelený.